

॥ कोबातीर्थमंडन श्री महावीरस्वामिने नमः ॥

॥ अनंतलब्धिनिधान श्री गौतमस्वामिने नमः ॥

॥ गणधर भगवंत श्री सुधर्मस्वामिने नमः ॥

॥ योगनिष्ठ आचार्य श्रीमद् बुद्धिसागरसूरीश्वरेभ्यो नमः ॥

॥ चारित्रचूडामणि आचार्य श्रीमद् कैलाससागरसूरीश्वरेभ्यो नमः ॥

आचार्य श्री कैलाससागरसूरि ज्ञानमंदिर

पुनितप्रेरणा व आशीर्वाद

राष्ट्रसंत श्रुतोद्धारक आचार्यदेव श्रीमत् पद्मसागरसूरीश्वरजी म. सा.

जैन मुद्रित ग्रंथ स्केनिंग प्रकल्प

ग्रंथांक : १

श्री महावीर जैन आराधना केन्द्र

आचार्यश्री कैलाससागरसूरि ज्ञानमंदिर
कोबा, गांधीनगर-श्री महावीर जैन आराधना केन्द्र
आचार्यश्री कैलाससागरसूरि ज्ञानमंदिर
कोबा, गांधीनगर-३८२००७ (गुजरात)
(079) 23276252, 23276204
फेक्स : 23276249

Websiet : www.kobatirth.org

Email : Kendra@kobatirth.org

शहर शाखा

आचार्यश्री कैलाससागरसूरि ज्ञानमंदिर
शहर शाखा
आचार्यश्री कैलाससागरसूरि ज्ञानमंदिर
त्रण बंगला, टोलकनगर
परिवार डाइनिंग हॉल की गली में
पालडी, अहमदाबाद - ३८०००७
(079) 26582355

प्रास्ताविकश्लोक संग्रह

संग्राहक,

मुनि प्रियंकरविजय.

वाई समु दलीचंश जैन ग्रंथमाला नं. ५

प्रास्ताविकश्लोक संग्रह ।

किंमत ६ आना

संग्राहकः ।

मुनि प्रियंकरविजय

प्रकाशकः ।

एम. एन. दलाल ।

सेक्रेटरी : बाई ससु दलीचंद जैन ग्रन्थमाला

लांछणन (उ. गुजरात)

मुद्रक :-

शेठ गुलाबचंद देशचंद

आनंद प्रिन्टिंग प्रेस-भावनगर.

प्रथमावृत्ति

५००

१९४५

दो शब्द ।

प्रस्तुत पुस्तिका का नाम भिन्न २ स्थल से श्लोक संग्रह किया गया है इस से “ प्रास्ताविक श्लोक संग्रह ” रखा गया है । जिसमें भिन्न २ प्रकार की नीति के श्लोक हैं । व्याख्यान-कारों में इस से महद् लाभ होने की संभावना है । विद्वद्बर्ग की पीछे बाल जीवों को भी कुछ लाभ हो उसी उद्देश से हिन्दी पदों का भी संग्रह इस लघु पुस्तिका में किया गया है । इस से उम्मेद है कि दोनू वर्ग महद् लाभ उठायेगा । यदि दोनू वर्ग में इनका सत्कार होगा तो इसी तरह और भी संग्रह जनता की सेवा में अर्पित किया जायगा ।

—प्रियंकरविजय

वचनमृत

दूनिया लकीरों का बाज़ार है ।

प्रलोभन और पॉलीसी स्वार्थी संसार को हस्त करने का
अज़ब जादू है ।

मानव जीवन यहीं मनुष्य जीवन की झाळा है ।

अज्ञानता मानव जीवन की घातक है ।

संकट से मनुष्य जीवन के चक्षु खुल जातें है ।

जमाना बुद्धिवाद का है और आप उनके प्रचारक है ।

वीर पुरुष प्राण के भयसे दीनता को कभी धारण नहीं
करते ।

अध्यात्मवाद ही निश्चित सुख की कुञ्ची है ।

शरीर मन और वाणी को स्वतंत्र बनाओ ।

—प्रियंकरविजय

प्रास्ताविक श्लोक संग्रह

कोटं च ब्रूटं च पतलून दिव्यं,
 चूर्टा मुखे चंचल मन द्वितीयं ।
 लेडी गुलामं शुभकर्महीनं,
 तं जेन्टनमेनं मुनयो गदन्ति ॥ १ ॥

अङ्गं गलितं पलितं मुण्डं,
 जातं दशन विहीनं तुण्डम् ।
 वृद्धो याति गृहीत्वा दण्डं,
 तदपि न मुञ्चत्याश्नापिण्डम् ॥ २ ॥

श्रतिर्विभिन्ना स्मृतयश्च भिन्ना,
 नैको मुनिर्यस्य वचोऽप्रमाणम् ।
 धर्मस्य तत्त्वं निहितं गुहायां,
 महाजनो येन गतः स पन्थाः ॥ ३ ॥

२

अर्थातुराणां न पिता न बंधुः,
 कामातुराणां न भयं न लज्जा ।
 क्षुधातुराणां न बलं न तेजः,
 चिन्तातुराणां न सुखं न निद्रा ॥ ४ ॥

चतुरः सखि मे भर्ता,
 यल्लिखति स तत् परो न वाचयति ।
 तस्मात्तयाधिकोमे,
 स्वयमपि लिखितं स्वयं न वाचयति ॥ ५ ॥

पिबन्ति नद्यः स्वयमेव नाभ्यः,
 खादन्ति तं न स्वादुफलानि वृक्षाः ।
 पयोमुखः किं विलसन्ति सस्यं,
 परोपकारः सतां विभूतयः ॥ ६ ॥

चिन्तितं तदिह दूरतरं प्रयाति,
 यच्चेतसा न गणितं तदिहाऽभ्युपैति ।
 प्रातर्भवामि वसुधाऽधिप चक्रवर्ती,
 सोऽहं ब्रजामि त्रिपिने जटिलः तपस्वी ॥ ७ ॥

३

धूतं च मांसं च सुरा च वेश्या,
पापद्धिं चौर्ये परदारसेवा ।

एतानि सप्त व्यसनानि लोके;
घोरातिघोरं नरकं नयन्ति ॥ ८ ॥

त्यजन्ति मित्राणि धनैर्विहीनं,
पुत्राश्च दाराश्च सहोदराश्च ।
तमर्थवन्तं पुनराश्रयन्ति;
अर्थो हि लोके पुरुषस्य बन्धुः ॥ ९ ॥

मार्गे मार्गे निर्मलं ब्रह्मवृन्दं,
वृन्दे वृन्दे तत्त्वचिन्तानुवादः ।
वादे वादे जायते तत्त्वबोधो,
बोधे बोधे भासते चन्द्रचूडः ॥ १० ॥

पुष्पेषु चम्पा नगरीषु लङ्का,
नदीषु गङ्गा च नृपेषु रामः ।
योषित्सु रंभा पुरुषेषु विष्णुः,
काव्येषु माघः कविकालिदासः ॥ ११ ॥

४

प्रावासिको व्याधियुतः सरोषो,
 विद्यार्थचिः परदाररक्तः ।
 यस्यास्ति वैरी हि वियोगितोऽपि,
 ह्यष्टौ लभन्ते मनुजा न निद्राम् ॥ १२ ॥

बालः पश्यति लिंगं,
 मध्यमबुद्धिर्विचारयति वृत्तम् ।
 आगमतत्त्वं तु बुधः
 परीक्षते सर्वयत्नेन ॥ १३ ॥

दानेन पाणिर्नतु कंकणेन,
 मानेन तृप्तिर्न तु भोजनेन ।
 धनेन कान्तिर्न तु चन्दनेन,
 ध्यानेन मुक्तिर्न तु दर्शनेन ॥ १४ ॥

बुद्धेः फलं तत्त्वविचारणं च,
 देहस्य सारं व्रतधारणं च ।
 अर्थस्य सारं किल पात्रदानं,
 वाचः फलं प्रीतिकरं नराणाम् ॥ १५ ॥

५

किं मोक्तिहारं न च मर्कटस्य,
 मिष्टान्नपानं न च गर्दभस्य ।
 अन्धस्य दीपं बधिरस्य गीतं,
 मूर्खस्य किं धर्मकथाप्रसंगः ? ॥ १६ ॥

अकर्णस्य कर्णे कथं गीतगानं,
 विना नाशिकायां कथं धूपगंधः ।
 अकंठस्य कंठे कथं पुष्पमाला,
 अपादस्य पादे कथं मे प्रणामः ॥ १७ ॥

कार्येषु मंत्री कर्णेषु दासी,
 भोज्येषु माता शयनेषु रंभा ।
 मनोऽनुकूला क्षमया धरित्री,
 षड्गुणभार्या कुलमुद्धरति ॥ १८ ॥

पुत्रश्च मूर्खो विधवाश्च कन्या,
 शठं च मित्रं चपलं कलत्रम् ।
 विलासकालेऽपि दरिद्रता च,
 विनाऽग्निना पञ्च दहन्ति देहम् ॥ १९ ॥

६

ग्रामो नास्ति कुतः सीमा,

धर्मो नास्ति कुतः सुखम् ।

दानं नास्ति कुतः कीर्ति—

भार्या नास्ति कुतः सुतः

॥ २० ॥

क्वचिद् भूमौ शय्या क्वचिदपि च पर्यङ्कशयनम्,

क्वचिच्छाखाहारी क्वचिदपि शाल्योदनरुचिः ।

क्वचित् कन्थाधारी क्वचिदपि च दिव्याम्बरधरो,

मनस्वी कार्यार्थी न गणयति दुःखं न च सुखम् ॥ २१ ॥

द्वौ हस्तौ द्वौ च पादौ च दृश्यते मनुजाकृतिः,

अहो ! कपन्द्र ! राजेन्द्र ! गृहं किन्न करिष्यति ।

सुचि सुखे दुराचारे रण्डे पण्डित मानिनि,

असमर्थो गृहकारणे समर्थो गृहभञ्जने

॥ २२ ॥

वृक्षं क्षिणं फलं त्यजन्ति विहगाः शुष्कं सरः सारसाः,

निर्द्रव्यं पुरुषं त्यजन्ति गणिका अष्टं नृपं सेवकाः ।

निर्गन्धं कुसुमं त्यजन्ति मधुपा दग्धं वनान्तं मृगाः;

सर्वे स्वार्थवशाज्जनोऽभिरमते नो कस्यचिद् (को)वल्लभः ॥ २३ ॥

७

काकः पद्मवने रतिं न कुरुते हंसो न कूपोदके,
 मूर्खः पण्डितसङ्गमे न रमते दासो न सिंहासने ।
 कुस्त्री सज्जनसङ्गमे न रमते नीचं जनं सेवते,
 या यस्य प्रकृतिः स्वभावजनिता केनापि न त्यज्यते ॥२४॥

धैर्यं यस्य पिता क्षमा च जननी शान्तिचिरं गेहिनी,
 सत्यं सुनूरयं दया च भगिनी आता मनः संयमः ।
 शय्या भूमितलौ दिशोऽपि वसनं ज्ञानामृतं भोजनम्,
 एते यस्य कुटुम्बिनो वद सखे ! कस्माद् भयं योगिनः ॥२५॥

हस्तौ दानविवर्जितौ श्रुतिपुटं सारश्रुतं द्रोहिणौ,
 नेत्रे साधु विलोकनेन रहिते पादौ न तीर्थं गतौ ।
 अन्यायाजितवित्तपूर्णमुदरं गर्वेण तुङ्गं शिरो;
 रे ! रे ! जम्बुक मुञ्च मुञ्च सहसा नीचस्य निधं वपुः ॥२६॥

साधुभ्यः साधूदानं रिपुजनसुहृदां चोपकारं कुरु त्वं,
 सौजन्यवन्धुवर्गो निजहितमुचितं स्वामि कार्यं यथार्थं ।
 श्रोतेते तथ्यमेतद् कथयति सततां लेखिनी भाग्यशालिन;
 नोचेन्नष्टेऽधिकारे मम मुखदृशं तावकास्यं भवेद्भिः ॥ २७ ॥

८

धर्मः पर्वगतस्तपः कपटतः सत्यं च दूरे गतं,
 पृथ्वी मंदफला नृपाश्च कुटिलाः शस्त्रायुधा ब्राह्मणाः ।
 लोकः स्त्रीषु रतः स्त्रियोऽति चपला लौल्ये स्थिता मानवाः;
 साधुः सीदति दुर्जनः प्रभवति प्रायः प्रविष्टः कलिः ॥ २८ ॥

निर्वीर्या पृथिवी निरौषधिरसा नीचा महत्त्वं गता,
 भूपाला निजधर्मकर्मरहिता विप्राः कुमार्गे रताः ।
 भार्या भर्तृवियोगिनी पररता पुत्राः पितुर्द्वेषिणौ;
 हा ! कष्टं खलु दुर्लभाः कलियुगे धन्वा नराः सज्जनाः ॥ २९ ॥

विद्यानाम नरस्य रूपमधिकं प्रच्छन्नगुप्तं धनं,
 विद्या भोगकरी यशः सुखकरी विद्या गुरुणा गुरुः ।
 विद्या बधुजनो विदेशगमने विद्या परा देवता,
 विद्या राजसु पूजिता न तु धनं विद्याविहीनः पशुः ॥ ३० ॥

भोगे रोगभयं सुखे क्षयभयं वित्तेऽग्निभूभृद्भयम्,
 माने म्लानिभयं जये रिपुभयं वंशे कुयोषिद्भयम् ।
 दास्ये स्वामिभयं गुणे खलभयं काये कृतांताद्भयम्,
 सर्वनामभयं भयेदिह नृणां वैराग्यमेवाभयम्, ॥ ३१ ॥

९

विद्वत्ता वसुधातले विगलिता पाण्डित्यधर्मो गतः,
 श्रोतृणां हृदयेष्वबुद्धिरधिका ज्ञानं गतं चारणे ।
 गाथागीतविनोदवाक्यरचना युक्त्या जगद्रजितं,
 ज्योतिर्वैद्यकशास्त्रसारमखिलं शूद्रेषु जातं कलौ ॥ ३२ ॥

नाहं स्वर्गफलोपभोगरसिको नाभ्यर्चितस्त्वं मया,
 संतुष्टस्तृणभक्षणेन सततं साधो न युक्तं तव ।
 स्वर्गे यांति यदि त्वया विनिहता यज्ञे ध्रुवं प्राणिनो,
 यज्ञं किं न करोषि मातृपितृभिः पुत्रैस्तथा बांधवैः ॥ ३३ ॥

मौने मौनी गुणिनि गुणवान् पण्डिते पण्डितोऽसौ,
 दीने दीनः सुखिनि सुखवान् भोगिनि प्राप्तभोगः ।
 मूर्खे मूर्खो युवतिषु युवा वाग्मिषु पौढवाग्मि,
 धन्यः कोऽपि त्रिभुवनजयी योऽवधूतेऽवधूतः ॥ ३४ ॥

काया हंस विना नदी जल विना दातुर्विना याचकाः,
 भ्राता स्नेह विना कुलं सुत विना धेनुश्च दूधं विना ।
 भार्या भक्ति विना पुरं नृप विना वृक्षं च पत्रं विना,
 दीपः स्नेह विना शशी निशि विना धर्म विना मानवाः ॥ ३५ ॥

१०

उदयति यदि भानुः पश्चिमायां दिशायां,
 विकसति यदि पद्मं पर्वताग्रे शिलायाम् ।
 प्रचलति यदि मेरुः शीततां याति वह्नि-
 स्तदपि न चलतीयं भाविनी कर्मरेखा ॥ ३६ ॥

भिक्षो कन्था श्लथाते नहि सफरवधे जालमश्रासि मत्स्यान्,
 ते वै मद्योपदंशाः पिबसि मधुसमं वेश्याया यासि वेश्याम् ।
 दत्वाद्भिघ्न मूर्ध्न्यर्याणां तव किमु रिपवो भित्ति भेत्तास्मि येषाम्,
 चौरोऽसि द्यूतहेतोस्त्वयि सकलमिदं नास्ति नष्टे विचारः ॥ ३७ ॥

दुःखं स्त्रीकुक्षिमध्ये प्रथमिह भवेद्गर्भवासे नराणां,
 बालत्वे चापि दुःखं मललुलितवपुः स्त्रीपयःपानमिश्रम् ।
 तारुण्ये चापि दुःखं भवति विरहवं वृद्धभावोऽप्यसारः;
 संसारं रे मनुष्या वदत यदि सुखं स्वल्पमप्यस्ति किञ्चित् ॥ ३८ ॥

नास्ति क्यं वेदधर्मे जिनवरसुमते सर्वमिध्यात्वभावः,
 कौसग्यं चोद्धवीये भुवनसुविदिते वैष्णवेऽन्याश्रयत्वम् ।
 सामाज्येऽनार्यता यत् प्रचलति परमं श्लेच्छके काफरत्वं,
 सर्वाधः पातकारी प्रसरति भयदो भारते भेदभावः ॥ ३९ ॥

११

एवं नैव यदा करीरविटपे दोषो वसन्तस्य किम्,
 नोल्लूकोप्यवलोकते यदि दिवा सूर्यस्य किं दूषणम् ?
 धारा नैव पतन्ति चातकमुखे मेघस्य किं दूषणं ?
 यत्पूर्वं विधिना ललाटलिखितं तन्मार्जितुं कः क्षमः ॥ ४० ॥

कथमुत्पद्यते धर्मः, कथं धर्मो विवर्द्धते ।
 कथं संस्थाप्यते धर्मः; कथं धर्मो विनश्यति ॥ ४१ ॥

सत्येनोत्पद्यते धर्मो, दया दानेन वर्द्धते ।
 मायाः स्थाप्यते धर्मः, क्रोधलोभाद्विनश्यति ॥ ४२ ॥

अहिंसा लक्षणो धर्मः, अधर्मः प्राणिनां वधः ।
 तस्माद्धर्मादिभिर्लोकैः, कर्तव्या प्राणिनां दया ॥ ४३ ॥

जीवानां रक्षणं श्रेष्ठं, जीवाजीवितकांक्षिणः ।
 तस्मात् समस्तदानेभ्यो-ऽभयदानं प्रशस्यते ॥ ४४ ॥

न मांसभक्षणे दोषो, न मद्ये न च मैथुने ।
 प्रवृत्तिरेषा भूतानां, निवृत्तिस्तु महाफलाः ॥ ४५ ॥

१२

राजा राजानमालोक्य, वैद्यो वैद्यं नटो नटम् ।

भिक्षुको भिक्षुकं दृष्ट्वा, श्वानवत् घुघुरायते

॥ ४६ ॥

कर्मणो हि प्रधानत्वं, किं कुर्वन्ति शुभाग्रहाः ।

वशिष्टदत्तलग्नोऽपि, राम प्रवर्जितो वने

॥ ४७ ॥

दर्शने हरतं चित्तं, स्पर्शने हरते बलम् ।

संगमे हरते वीर्यं, नारी प्रत्यक्ष राक्षसी

॥ ४८ ॥

आपदामाकरो नारी, नारी नरकवर्तिनी ।

विनाशकारणं नारी, नारी प्रत्यक्षराक्षसी

॥ ४९ ॥

पुरुषो विपदां स्वानिः, पुमान् नरकपद्धतिः ।

पुरुषः पाप्मनां मूलं, पुमान् प्रत्यक्षराक्षसः

॥ ५० ॥

अष्टादशपुराणेषु, व्यासस्य वचनद्वयम् ।

परोपकारः पुण्याय, पापाय परपीडनम्

॥ ५१ ॥

शठं प्रति शाढ्यं कुर्यात्, आदरं प्रति चादरं ।

त्वया समुच्यते पक्षः, मया च नाम्यते शिरः

॥ ५२ ॥

१३

किं गीतं कष्टहीनस्य, किं रूपंगुणहीनस्य ।

किं धनं दानहीनस्य, मानहीनस्य भोजनम् ॥ ५३ ॥

नराणां नापितो धूर्तः, पक्षिणां चैव वायसः ।

पशूणां शृगालो धूर्तः, नारीणां चैव मालिका ॥ ५४ ॥

ब्राह्मणानां धनं विद्या, क्षत्रियाणां धनं धनुः ।

ऋषीणां च धनं सत्यं, योषिता यौवनं धनम् ॥ ५५ ॥

तुष्यन्ति भोजनैर्विप्रा, मयूरा घनगर्जितैः ।

साधवः परकल्याणैः, खला परविपत्तिभिः ॥ ५६ ॥

वैद्यराज ! नमस्तुभ्यं, यमराज सहोदर ! ।

यमस्तु हरते प्राणान्, त्वं च प्राणान् धनानि च ॥ ५७ ॥

उद्यमेन विना राजन्, सिद्ध्यन्ति न मनोरथाः ।

कातरा इति जल्पन्ति, यद्भाव्यं तद्भविव्यति ॥ ५८ ॥

कामलुब्धे कुतो लज्जा, धर्महीने कुतः क्रिया ।

मद्यपाने कुतः शौचं, मांसाहारे कुतो दया ॥ ५९ ॥

१४

अनित्यानि शरीराणि, विभवो नैव शाश्वतः ।

नित्यं सन्निहितो मृत्युः, कर्तव्यो धर्मसङ्ग्रहः ॥ ६० ॥

व्याजे स्याद् द्विगुणं वित्तं, व्यवसाये चतुर्गुणम् ।

क्षेत्रे शतगुणं प्रोक्तं, पात्रेऽनन्तगुणं तथा ॥ ६१ ॥

मेघं पिपीलिका हन्ति, यूका कुर्याज्जलोदरम् ।

कुरुते माक्षिका वान्ति, कुष्ठरोगं च कोलिकः ॥ ६२ ॥

पुष्पं दृष्ट्वा फलं दृष्ट्वा, दृष्ट्वा नारी सुशोभितम् ।

एतानि त्रीणि वने दृष्ट्वा, कस्य न चलते मनः ॥ ६३ ॥

अलसस्य कुतो विद्या, अविद्यस्य कुतो धनम् ।

अधनस्य कुतो मित्र, ममित्रस्य कुतो बलम् ॥ ६४ ॥

कीटिकासंचितं धान्यं, माक्षिकासंचितं मधु ।

कृपणे संचितं वित्तं, तदन्यैरेव भुज्यते ॥ ६५ ॥

पञ्चैतानि पवित्राणि, सर्वेषां धर्म चारिणाम् ।

अहिंसा सत्यमस्तेयं त्यागो मैथुनवर्जनम् ॥ ६६ ॥

१५

दानं सिद्धिनिदानं हि, देयमत्र महाधिया ।
न तरन्ति विना दानं, प्राणिनो भवसागरम् ॥ ६७ ॥

घटं भित्त्वा पटं छित्त्वा, कृत्वा रासभोहणं ।
येन केन प्रकारेण, प्रसिद्धः पुरुषो भवेत् ॥ ६८ ॥

उद्यमः साहसं धैर्यं, बलबुद्धिपराक्रमः ।
षडेते यस्य विद्यन्ते, तस्य देवोऽपि शंकते ॥ ६९ ॥

दानेन प्राप्यते लक्ष्मीः, शीलेन सुखसंपदा ।
तपसा क्षीयते कर्म, भावना भवनाशिनी ॥ ७० ॥

उत्तमाः स्वगुणैः ख्याता, मध्यमास्तु पितुर्गुणैः ।
अधमा मातुलैः ख्याता, श्वशुरैरधमाधमा ॥ ७१ ॥

चिन्तया नश्यते बुद्धिः, चिन्तया नश्यते बलम् ।
चिन्तया नश्यते ज्ञानं, व्याधिर्मवति चिन्तया ॥ ७२ ॥

उपदेशो हि मूर्खाणां, प्रकोपाय न शान्तये ।
पयःपानं भुजङ्गानां, केवलं विषाधनम् ॥ ७३ ॥

१६

उष्ट्राणां च गृहे लग्नं, गर्दभाः शान्तिपाठकाः ।
परस्परं प्रशंसन्ति, अहो रूपम् अहो ध्वनिः ॥ ७४ ॥

मुखं पद्म दलाकारं, वाणी चंदन शीतला ।
हृदय कर्तरी तुल्यं, त्रिविधं धूर्तलक्षणम् ॥ ७५ ॥

पिंडे पिंडे मतिभिन्ना, कुंडे कुंडे नवं पयः ।
जातौ जातौ नवाचारा, नवा वाणी मुखे मुखे ॥ ७६ ॥

शतं विहाय भोक्तव्यं, सहस्रं स्नानमाचरेत् ।
लक्षं विहाय दातव्यं, कोटिं त्यक्त्वा हरिं भजेत् ॥ ७७ ॥

पुण्यस्य फलमिच्छन्ति, पुण्यं नेच्छन्ति मानवः ।
न पापफलमिच्छन्ति, पापं कुर्वन्ति यत्नतः ॥ ७८ ॥

विद्यामित्रं प्रवासेषु, भार्या मित्रं गृहेषु च ।
व्याधि तस्यौषधं मित्रं; धर्मो मित्रं मृतस्य च ॥ ७९ ॥

गुणो भूषयते रूपं, शीलं भूषयते कुलम् ।
शान्तिर्भूषयते विद्यां, दानं भूषयते धनम् ॥ ८० ॥

१७

शोभते विद्यया विप्रः, क्षत्रियो विजयेन वै ।

अर्थः पात्रे प्रदानेन, लज्जया च कुलाङ्गना ॥ ८१ ॥

कवयः किं न पश्यन्ति, किं न खादन्ति वायसाः ।

मद्यपा किं न जल्पन्ति, किं न कुर्वन्ति दुर्जनाः ॥ ८२ ॥

पादपानां भयं वातात्, पद्मानां शिशिराद् भयम् ।

पर्वतानां भयं वज्रात्, साधूनां दूर्जनाद् भयम् ॥ ८३ ॥

सत्येन धार्यसे पृथ्वी, सत्येन तपते रविः ।

सत्येन वायवो वान्ति, सर्वं सत्ये प्रतिष्ठितम् ॥ ८४ ॥

आत्मनो मुखदोषेण, बध्यन्ते सुकसारिकाः ।

बकास्तु नैव बध्यन्ते, मौनं सर्वार्थसाधनम् ॥ ८५ ॥

अहो दुर्जनसंसर्गा-न्मानहानिः पदे पदे ।

पावको लोहसङ्गेन; मुद्गरैरभिहन्यते ॥ ८६ ॥

अन्नदानं महादानं, विद्यादानं महत्तरम् ।

अन्नेन क्षणिका तृप्ति-र्यावज्जीवं तु विद्यया ॥ ८७ ॥

१८

उद्यमेन हि सिध्यन्ति, कार्याणि न मनोरथैः ।

नहि सुप्तस्य सिंहस्य, प्रविशन्ति मुखे मृगाः ॥ ८८ ॥

सर्पदुर्जनयोर्मध्ये, वरं सर्पो न दुर्जनः ।

सर्पो दशति कालेन, दुर्जनस्तु पदे पदे ॥ ८९ ॥

साधूनां दर्शनं पुण्यं, तीर्थभूता हि साधवः ।

तीर्थं फलति कालेन, सद्यः साधुसमागमः ॥ ९० ॥

गीतशास्त्रविनोदेन, कालो गच्छति धीमताम् ।

व्यसनेन तु मूर्खाणां, निद्रया कलहेन वा ॥ ९१ ॥

गुणाः सर्वत्र पूज्यन्ते, पितृवंशो निरर्थकः ।

वासुदेवं नमस्यन्ति, वसुदेवं न मानवाः ॥ ९२ ॥

काचः काञ्चनसंसर्गाद्, धत्ते मारकतीं द्युतिम् ।

तथा सङ्गेन विदुषां, मूर्खो याति प्रवीणताम् ॥ ९३ ॥

आत्मार्थं जीवलोकेऽस्मिन्, को न जीवति मानवः ।

परं परोपकारार्थं, यो जीवति स जीवति ॥ ९४ ॥

१९

परोपकारशूनस्य, धिङ् मनुष्यस्य जीवितम् ।

जीवन्तु पशवो येषां, चर्माऽप्युपकरिष्यति ॥ ९५ ॥

यथा परोपकारेषु, नित्यं जागर्ति सज्जनः ।

तथा पराऽपकारेषु, नित्यं जागर्ति दुर्जनः ॥ ९६ ॥

संधयेत सरला सूची, वक्रा छेदाय कर्तरी ।

अतो विमुच्य वक्रत्वं, गुणानेव समाश्रय ॥ ९७ ॥

दिवा पश्यति नो घूरु, काको नक्तं न पश्यति ।

अपूर्वः कोऽपि कामान्धो, दिवा नक्तं न पश्यति ॥ ९८ ॥

मूर्खा मूर्खैः समं संगं, गावो गोभिर्मृगा मृगैः ।

सुधीभिः सुधयो यांति, समशीले ही मित्रता ॥ ९९ ॥

शतेषु जायते शूरः, सहस्रेषु च पण्डितः ।

वक्ता शतसहस्रेषु, दाता भवति वा न वा ॥ १०० ॥

रे रे ! मण्डक ! मारोदीर्यदहं खण्डितोऽनया ।

राम-रावण-मुञ्जाद्या, स्त्रीभिः के के न खण्डिताः? ॥ १०१ ॥

२०

रे रे ! यन्त्रक ! मा रोदीः, कं कं न भ्रमयन्त्यसुः ।
कटाक्षाक्षेपमात्रेण, करा कृष्टस्य का कथा ? ॥ १०२ ॥

वैरिणोऽपि हि मुच्यन्ते, प्राणान्ते तृणभक्षणात् ।
तृणाहारः सदैवैते, हन्यन्ते पशवः कथम् ॥ १०३ ॥

महाव्रति सहस्रेषु, वरमेको हि तात्त्विकः ।
तात्त्विकेन संमं पात्रं, न भूतं न भविष्यति ॥ १०४ ॥

बालः पश्यति लिंगं, मध्यमबुद्धिर्बिचारयति वृत्तम् ।
आगम तत्त्वं तु बुधः, परीक्षते सर्वयत्नेन ॥ १०५ ॥

उत्तमैः सह संगत्यं, पंडितैः सह सं कथाम् ।
अलुब्धैः सह मित्रत्वं, कुर्वाणो नैव सीदति ॥ १०६ ॥

अस्थिन वसति रुद्रश्च, मांसे चास्ति जनार्दनः ।
शुक्रे वसति ब्रह्मा च, तस्मान्मांसं न भक्षयेत् ॥ १०७ ॥

प्रमाणं यो न जानाति, भोजने वचनेषु च ।
अतिभोक्ता चातिवक्ता, प्राणी स प्राणघातकः ॥ १०८ ॥

२१

निद्रा मूलमनर्थानां, निद्रा श्रेयो विघातिनी ।

निद्रा प्रमादजननी, निद्रा संसारवर्द्धिनी ॥ १०९ ॥

संपदि यस्य न हर्षो, विपदि विषादो रणे च धीरत्वम् ।

तं भुवनत्रयतिलकं, जनयति जननी सुत विरलम् ॥ ११० ॥

कृतकर्म क्षयो नास्ति, कल्पकोटिशतैरपि ।

अवश्यमेव भोक्तव्यं, कृतं कर्म शुभाशुभम् ॥ १११ ॥

दानं पूजा तपश्चैव, तीर्थसेवा श्रुतं तथा ।

सर्वमेव वृथा तस्य, यस्य शुद्धं न मानसम् ॥ ११२ ॥

दानेन प्राप्यते लक्ष्मीः, शीलेन सुखसंपदा ।

तपसा क्षीयते कर्म, भावना भव नाशिनी ॥ ११३ ॥

यावज्जीवं तु यो मांसं, विषवत् परिवर्जयेत् ।

वसिष्ठो भगवानाह, स्वर्गलोकं स गच्छति ॥ ११४ ॥

यूपं छित्वा पशून् हत्वा, कृत्वा रुधिरकर्दमान ।

यद्यैवं गम्यते स्वर्गे, नरके केन गम्यते ? ॥ ११५ ॥

२२

अश्वं नैव गजं नैव, व्याघ्रं नैव च नैव च ।

अजा पुत्रं बलिं दद्याद्, देवो दुर्बलघातकः ॥ ११६ ॥

ब्राह्मणोऽपि क्रियाहीनः, शूद्रात् प्रत्यवरो भवेत् ।

शूद्रोऽपि शील सम्पन्नो, गुणवान् ब्राह्मणो भवेत् ॥ ११७ ॥

क्षमा दानं दमो ध्यानं, सत्यं शौचं धृतिर्धृणा ।

ज्ञान-विज्ञानमस्ति क्यमेतद्, ब्राह्मणस्य लक्षणम् ॥ ११८ ॥

देवपूजा दयादानं, दाक्षिण्यं दम दक्षते ।

यस्यैते षड् दकाराः स्युः; स देवांशी नरः स्मृतः ११९

नास्ति ज्ञानसमो दीपः, सर्वान्धकारो नाशते ।

स्वर्गे भूमौ च पाताले, स्थाने स्थाने च दृश्यते ॥ १२० ॥

भिक्षुका नैव याचन्ते, बोधयति दिने दिने ।

दीयतां दीयतां किञ्चिद्दातुः, फलमीदृशम् ॥ १२१ ॥

हस्तादपि न दातव्यं, गृहादपि न दीयते ।

परोपकरणार्थाय, वचने किं दरिद्रता ? ॥ १२२ ॥

२३

यावज्जीवं सुखं जीवेद्, ऋणं कृत्वा घृतं पिबेत् ।
भस्मीभूतस्य देहस्य, पुनरागमनं कुतः ? ॥ १२३ ॥

अनभ्यासे विषं शास्त्रं, अजीर्णे भोजनं विषम् ।
दरिद्रस्य विषं गोष्ठी, वृद्धस्य तरुणी विषम् ॥ १२४ ॥

यस्य नास्ति स्वयं प्रज्ञा, शास्त्रं तस्य करोति किं ? ।
लोचनाभ्यां विहीनस्य, दर्पणः किं करिष्यति ? ॥ १२५ ॥

न कार्या सर्व हिंसा, नरकस्येव दूतिका ।
परपीडा कृतः पुंसः, प्रत्यासन्नो न धर्मराट् ॥ १२६ ॥

कीटिका संचितं धान्यं, मक्षिका संचितं मधु ।
कुपणे संचितं वित्तं, तदन्यैरेव भुज्यते ॥ १२७ ॥

अनृतं साहसं माया, मूर्खत्व मतिलोभता ।
अशौचं निर्दयत्वं च, स्त्रीणां दोषाः स्वभावजाः ॥ १२८ ॥

आशाया ये दासाः, ये दासा सर्वलोकस्य ।
आशा येषां दासी, तेषाम् दासायते लोकः ॥ १२९ ॥

२४

एक तडागे यद्यपि, पिबति भुजङ्गो जलं तथा गौश्च ।
परिणमति विषं सर्पे, तदेव गवि जायते क्षीरम् ॥ १३० ॥

यो दद्यात्कांचनं मेरु, कृत्स्नां हिंसां परित्यजेत् ।
एकस्य जीवितं दद्या-न्न च तुल्यं युधिष्ठिर ! ॥ १३१ ॥

षट्पदः पुष्पमध्यस्थो, यथा सारं समुद्धरेत् ।
तथा सर्वेषु कार्येषु, सारं गृह्णाति बुद्धिमान् ॥ १३२ ॥

नष्टं नैव मृतं चैव, नानुशोचन्ति पण्डिताः ।
पण्डितानां जडानां च, विशेषोऽयमतः स्मृतः ॥ १३३ ॥

एकेन शुष्कवृक्षेण, दह्यमानेन वह्निना ।
दह्यते काननं सर्वं, दुष्पुत्रेण कुलं तथा । ॥ १३४ ॥

वाणी रसवती, यस्य भार्या प्रेमवती सती ।
लक्ष्मी दानवती, यस्य सफलं तस्य जीवितम् ॥ १३५ ॥

किं कुलेन विशालेन, विद्याहीनस्य देहिनः ।
अकुलीनोऽपि विद्यावान्, विबुधैरपि पूज्यते ॥ १३६ ॥

२५

प्रशान्तं दर्शनं यस्य, सर्वभूताभयप्रदम् ।
मांगल्यं च प्रशस्तं च, शिवस्तेन विभाव्यते ॥ १३७ ॥

महत्वादीश्वरत्वाच्च, यो महेश्वरतां गतः ।
रागद्वेषविनिर्मुक्तं, वंदेऽहं तं महेश्वरम् ॥ १३८ ॥

महाज्ञानं भवेद्यस्य, लोकालोकप्रकाशकम् ।
महादया दमो ध्यानं, महादेवः स उच्यते ॥ १३९ ॥

दर्शनज्ञानयोगेन, परमात्मायमव्ययः ।
परा क्षान्तिरहिंसा च, परमात्मा स उच्यते ॥ १४० ॥

असारे खलु संसारे, सारं श्वशुर मंदिरम् ।
हरो हिमालये शेते, हरिः शेते महोदधौ ॥ १४१ ॥

नाहं जानामि केयूरे, नाहं जानामि कुण्डले ।
नूपुरे त्वभिजानामि, नित्यं पादाभिवन्दनात् ॥ १४२ ॥

प्रदोषे दीपकश्चन्द्रः, प्रभाते दीपको रविः ।
त्रैलोक्ये दीपको धर्मः, सुपुत्र कुल दीपकः ॥ १४३ ॥

२६

नहि सत्यात्परो धर्मो, नानृतात्पातकं परम् ।
नहि सत्यात्परं ज्ञानं, तस्मात् सत्यं समाचेरत् ॥ १४४ ॥

कु पुत्रेण कुलं नष्टं, जन्म नष्टं कु भार्यया ।
कु भोजनेन दिनं नष्टं, पुष्यं नष्टं कु कर्मतः ॥ १४५ ॥

खलः करोति दुर्वृत्तं, नूनं फलति साधुषु ।
दशाननोऽहरत सीतां, बन्धं प्राप्तो महोदधिः ॥ १४६ ॥

ऋणकर्ता पिता शत्रुः, माता च व्यभिचारिणि ।
भार्या रुपवती शत्रुः पुत्रः शत्रु रपण्डितः ॥ १४७ ॥

यौवनं सफलं भोगैः भोगाः, स्युः सफला धनैः ।
तद्विना मानुषं जन्म, जायते वन पुष्पवत् ॥ १४८ ॥

आधयो व्याधयो विघ्ना, दुःस्वप्नाः कु ग्रहा ग्रहाः ।
दुर्जना दुष्ट शकुना, बाधते नैव धर्मिणाम् ॥ १४९ ॥

एकोऽपि गुणवान् पुत्रो, निर्गुणैः किं शतैरपि ।
एकश्चन्द्रो जगन्नेत्रं, नक्षत्रैः किं प्रयोजनम् ॥ १५० ॥

२७

यच्चिन्त्यमानं न ददाति युक्तिं प्रत्यक्ष तो नाप्यनुमान तश्च ।
तद् बुद्धिमान् कोनु भजेत लोके गोशृङ्गत क्षीर समुद्भवो न १५१

नैक पुष्पद्विधा कुर्यान्-न्नछिन्द्यात् कलिकामपि ।
पपकोत्पल भेदेन, भवेदोषो विशेषतः ॥ १५२ ॥

क्षणे रुष्टः क्षणे तुष्टो, रुष्ट तुष्ट क्षणे क्षणे ।
अव्यवस्थित चित्तस्य, प्रसादोऽपि भयङ्करः ॥ १५३ ॥

टका धर्म एका कर्म, टकाहि परमं पदम् ।
यस्य गृहे टका नास्ति, हा ! टका टक टकायते ॥ १५४ ॥

देव पूजा गुरुपास्ति, स्वाध्याय संयम स्तपः ।
दानं चेति गृहस्थानां, षट् कर्माणि दिने दिने ॥ १५५ ॥

चरेत् माधुकरिं वृत्तिमपि, म्लेच्छ कुलादपि ।
एकान्नं नैव भूञ्छत, बृहस्पति समादपि ॥ १५६ ॥

येलुब्ध चित्ता विषयादिभोगे, बहि विरागा हृदिबद्धरागाः ।
तेदाम्भिका वेष भृतश्चधूर्णा, मनांसि लोकस्य तु रञ्जयन्ति १५७

२८

लेखनी पुस्तकिदारा, पर हस्ते गता गता ।

आगता यदि भाग्येन, हृष्टा नृष्टा च मर्दिता ॥ १५८ ॥

दुर्जनः परिलर्तव्यो, विद्यया भूषितोऽपि सन् ।

मणिनालंकृतः सर्पः किमसौ न भयंकरः ॥ १५९ ॥

आलस्य हि मनुष्याणां, शरीरस्थो माहात्रिषुः ।

नास्त्युद्यम समो बन्धुः कृत्वायं तापसीदति ॥ १६० ॥

को न याति वशं लोके मुखे पिण्डेन पूरितः ।

मृदङ्गो मुख लेपेन करोति मधुर ध्वनिम् ॥ १६१ ॥

भोगा न भुक्ता वयमेव भुक्ता स्तयो न तप्तं वयमेव तप्ताः ।

कालो न यातो वयमेव याता स्तृष्ण न जीर्णा वयमेव जीर्णाः १६२

चला लक्ष्मीश्चलाः प्राणाश्चले जीवित यौवने ।

चलाचले च संसारे धर्म एको हि निश्चलः ॥ १६३ ॥

कनक कान्ता सूत्रेण वेष्टितं सकलं जगत् ।

तासुतेषु विरक्तो यो भुजो परमेश्वरः ॥ १६४ ॥

२९

पुरुषस्य जरा पंथा, अश्वानां भैथुनं जरा ।
अमंथुनं जरा स्त्रीणां, वस्त्राणां वमलं जरा ॥ १६५ ॥

बोह कौनसा उकदा है, जो वा हो नहीं सकता ? ।
हिम्मत करे इन्सान, तो क्या हो नहीं सकता ? ॥ १६६ ॥

तुझे देखकर ओंरोको, किन ओंखों से हम देखें ?
वे आंखें फूट जायें, ओंरोको जिन ओंखों से हम देखें १६७

जमाना है नाम मेरा, सभी को बतादूंगा ।
न माने बात जो मेरी, उसी को चखादूंगा ॥ १६८ ॥

बहता पानी निर्मला, खड़ा सो गंदा होय ।
साधू तो रमता भला, दाग न लागे कोय ॥ १६९ ॥

रक्त लगे कपड़े, जामा होवे पलीत ।
जे रक्त पीवें मानुषा, तिन क्यों निर्मल चित्त ॥ १७० ॥

फूट नाशका मूल है, फूट मत करो कोय ।
फूट पड़ी नृप हिंद में, दीयो देश को खोय ॥ १७१ ॥

३०

वशीकरण यह मंत्र है, तज दे वचन कठोर
तुलसी मीठे बोलसे, सुख उपजे चउ ओर ॥ १७२ ॥

जबराइका पेंडा न्यारा, कोई मत मानो रीस ।
सब देवता शीष पूजावे, लिंग पूजावे ईश ॥ १७३ ॥

भंग बेचीथी जा दीना, भूरखा बेचाथा ता दीना ।
खबर पड़ेगी ता दीना, रंगरोट कटेगो जा दिना ॥ १७४ ॥

घर नहि तो मठ बनाया, धंधा नहि तो फेरी ।
बेटा नहि तो चेला मुंडा, ऐसी माया घेरी ॥ १७५ ॥

जब तक तेरे पुन्यका, ओर पता नहि करार ।
तब लग गुना माफ है, अवगुण करो हजार ॥ १७६ ॥

पापी दृष्टि जीवने, धर्म वचन न सुहाय ।
के ऊंधे के लडपडे, के उठके घर जाय ॥ १७७ ॥

नारी कपटकी कोथली, नारी कपटकी खान ।
जे नारी के वश पड्या, ते न तय्या संसार ॥ १७८ ॥

३१

धर्म करत संसार सुख, धर्म करत नवानिध ।

धर्म पंथ साधन विना, नर तिर्यंच समान ॥ १७९ ॥

जे माणस जेणीपरे, समजे धर्मनो सार ।

पंडित जन तेनी परे, समजावे निरधार ॥ १८० ॥

सबसे हीलना सबसे मीलना, सबका लेना नाम ।

सबसे हाजी हाजी करना, बसना अपना गांव ॥ १८१ ॥

हमारे जो भक्त है, तुम्हारे है वो ठक्त ।

तुम्हारे जो भक्त है, हमारे है वो ठक्त ॥ १८२ ॥

धर्म घटे धन घटे, घटत घटत घट जाय ।

धर्म बढे धन बढे, बढत बढत बढ जाय ॥ १८३ ॥

शरते करडे कुतरो, बे शरते मारे वाघ ।

विश्वासे मारे वाणियो, चमदायो करडे नाम ॥ १८४ ॥

टकाही धर्म है टकाही कर्म है, टका स्वर्गका दाताजी ।

टकाही मनोरथ पूर्ण करेगा, टका चढायो माताजी ॥ १८५ ॥

३२

भय त्यां कहीं न मानवो, ज्यां न होय ज्ञातिजन पास ।
कुहाडी काष्ठ विना, कदि न कर तरुवर नाश ॥ १८६ ॥

निज धर्म जातिका, जिसको नहि अभिमान है ।
वह नर नहि वीन पुंछक, और मृतक समान है ॥ १८७ ॥

कोट डीए नाणां कदि भले बेसे, पण धर्म विना धन शोभे नहि ।
सोले श्रृंगार सजे भले सुंदरी, पण नाक विना नारी शोभे नहि

कितनेक मुफलिस हो गये, कितनेक तवंगर हो गये ।
खाख में जब मील गये, तब दौनू बराबर हो गये ॥ १८९ ॥

पैसो मारो परमेश्वर, कायडी मारो गुरु ।
छोकरां मारां संत साधू, सेवा किसकी करु ॥ १९० ॥

शठने तो शिक्षा विना, कदि न आवे सान ।
कहींए खरने करगरी, तो न तजे तोफान ॥ १९१ ॥

लांचे लोको लूटवा, तजी खाबुं हराम ।
लायक जन लायक नहि, कोली भीलका काम ॥ १९२ ॥

३३

ब्राह्मन भये तो क्या भये, गले में डाला सूत ।
आत्मज्ञान की खबर नहीं, भये श्मशान का भूत ॥ १९३ ॥

गुरु गोविंद दोनूं खडे, किसकुं लागू पाय ।
बलिहारी गुरु देवकी, जीने गोविंद दियो बताय ॥ १९४ ॥

काम क्रोध मद लोभकी, जव लग मनमें खान ।
तब लग पंडित मूर्ख हि, सब हि एक समान ॥ १९५ ॥

सासरा सुख वासरा, दो दिनका आसरा ।
तीसरे दिन रहेवेगा, तो खावे खासरा ॥ १९६ ॥

चलनो भलो न कोस को, दूहिता भली एक नार ।
मंगना ब्रह्मी सगा बापसे, जो रखावे प्रभू टेक ॥ १९७ ॥

कबीर कहे कमालकुं, दो बातें शीख ले ।
कर साहेब की बंदगी, भूख्या को अन्न दे ॥ १९८ ॥

जीव जीवके आशरे. जीव करत है राज ।
तुलसी रघुवीर आशरे क्यु बगडेगो काज ॥ १९९ ॥

३४

माता पासे बेटा मागे, कर बकरे का साटा ।
अपना पुत खीलावन चाहे, पुत दूजेका काटा ॥ २०० ॥

तुलसी इण संसार में, भात भातके लोक ।
सबसे हीलमील चालीए, नदी नाब सयाग ॥ २०१ ॥

पंडित भये मसालची, बातां करे बनाय ।
औरन को उजला करे, आप अंधेरे जाय ॥ २०२ ॥

मीठा बोला मानवी, केम पतीज्यां जाय ।
मोर कंठ मधुरो लवे, साप समुलो खाय ॥ २०३ ॥

सासु तीरथ ससरा तीरथ, आधा तीरथ साली ।
मा बापको लातज मारु, सब तीरथ घरवाली ॥ २०४ ॥

भली करत लगत विलंब, विलंब न बूरे विचार ।
भवन बनावत दिन लगत, ढहत न लागत बार ॥ २०५ ॥

कार्तिक मासके कुतरे, तजे अन्न अरु प्यास ।
तुलसी वाकी क्या गति, जिनके बारे मास ॥ २०६ ॥

३५

परधन पत्थर जाणीये, परस्त्री मात समान ।
इतने किये हरि न मीले, तो तुलसीदास जमान ॥ २०७ ॥

पठन गुनन कवि चातुरी है, सब बात सहल्ल ।
मदन दहन मन वशीकरन, गगन चलन मुसकिल ॥ २०८ ॥

बात बात सब एक है, बतलावन में फेर ।
एक पवन बादल मीले, एक ही देत बिखेर ॥ २०९ ॥

जीभ्यामें अमृत बसे, विष भी उनके पास ।
एक बोल से लाख लये, एक लाख विनाश ॥ २१० ॥

कविजन किमही न छंडीए, जो होय हयडे सान ।
मेरु टाळी कर्कर करे, कर्कर मेरु समान ॥ २११ ॥

जिनमूर्ति मानी नही, पूजत आण्यो द्वेष ।
ते नर मर गंडक हूवा, रोवे झालर देख ॥ २१२ ॥

जाति न पुछो साधुकी, जो पुछो तो ज्ञान ।
मोल करो तरवार का, परा रहन दो म्यान ॥ २१३ ॥

३६

दुःखमें सुमरिन सब करे, सुख में करे न कोय ।
जो सुख में सुमरिन करे, तो दुःख काहेको होय ॥ २१४ ॥

संपत गई ते सांपडे, गया बलत है व्हाण ।
गत अवसर आवे नहिं, गया न आवे प्राण ॥ २१५ ॥

काल करे सो आज कर, आज करे सो अब्ब ।
अवसर बित्यो जात है, फिर करेगो कब्ब ॥ २१६ ॥

गेहु गोरस गोरडी, गज गुणियल ने गान ।
छ गग्गा जो इहां मीले, तो सग्गह शुं शुं काम ॥ २१७ ॥

जाकी जैसी बुद्धि है, वैसा कहे बनाय ।
वाको वुरो न मानीए, लेने कहां से जाय ॥ २१८ ॥

छोटे नर के पेट में, रहे न मोटी बात ।
पाशेरी के पात्र में, कहां से शेर समात ॥ २१९ ॥

मरन मरन सबको कहे, बहुरी मरन न कोय ।
कबीर मरन ऐसा करो, बहुरी मरन न होय ॥ २२० ॥

३७

अति भला नहिं बोलना, अति भला न चूष ।
अति भला नहिं वरसना, अति भला नहिं घूष ॥ २२१ ॥

अंधाने अंधो कहे, वसमुं लागे वेण ।
धीरे धीरे पुछीए, शाथी खोया नेण ॥ २२२ ॥

मुख जाणे मुज विना, चाले नहिं व्यवहार ।
गया युधिष्ठिर राम नल, पण चाळे संसार ॥ २२३ ॥

राजा कोनो गोठीओ, जोगी कोनो मिच्छ ।
वेइया कोनी नार है, त्रण मिच्छ कुमिच्छ ॥ २२४ ॥

अन्यनी निंदा जे करे, तम आगळ जे आज ।
वलते करशे ते नकी, तम निंदानु काज ॥ २२५ ॥

बड़ा बडाई ना करे, बड़ा न बोले बोल ।
हीरा मुखसे ना कहे, लाख हमारा मोल ॥ २२६ ॥

अंक विना अगणित मीडां, मिथ्या जेम मनाय ।
विवेक सद्गुण त्रिण त्यम-विद्या व्यर्थ गणाय ॥ २२७ ॥

३८

संगत बिचारी शुं करे, जेनु हृदय कठोर ।
नव नेजा पानी चडे, पत्थर न भीजे कोर ॥ २२८ ॥

तुलसी हाय गरीब की, कबू न खाली जाय ।
मुवे ढोर के चामसे, लुहा भस्म हो जाय ॥ २२९ ॥

सदैव जे साथ रहे, तेमां खटपट थाय ।
दांत तले कोइक दिने, जीभ जरूर कचराय ॥ २३० ॥

निंदक हमेरा मत मरो, मरो हमेरा पूत ।
वो नरके ले जायेगा, वो सरजेगा भूत ॥ २३१ ॥

जब तुं आयो जगतमें, जगत हंसे तुं रोय ।
अब तो ऐसा कर चलो, तुं हंसे जग रोय ॥ २३२ ॥

कबीरा सोही पीर है, जो जाणे पर पीर ।
पर पीर जीन्हे जानी नहीं, सो काफर बे पीर ॥ २३३ ॥

नावमें नदीयां डुब गई, कुवेमें छग गई आग ।
कौचड पानी जल गया, मछली रह गई साफ ॥ २३४ ॥

३९

गुल गये गुलशन गये, जगमें धतूरे रह गये ।

चाहनेवाले ना रहे, उल्लु के पट्टे रह गये ॥ २३५ ॥

आदमको खूदा मत कहो, खूदा आदम नहि ।

लेकिन खूदा के नूर से, आदम जूदा नहि ॥ २३६ ॥

जो कोई तुजको शूल बावे, वो तु उसीको फूल ।

तुजको फूल का फूल मीलेगा, उसे बबूल के बबूल ॥ २३७ ॥

कबीर कहे वनमें जाउ पता न तोड़ुं, न कोई जीव सताउ ।

पतों पतों में साहिब मोरा, सब को शीष नमाऊ ॥ २३८ ॥

मुजे सताले निबल जानके कभी समय वह आयगा ।

अपनी करनी का मुजसे ही, नीच शीघ्र फल पायगा ॥ २३९ ॥

बच्चू याद करो उस दीनको, अब समय हमारा आया है ।

देखौ हमारी सबल स्रंढको, इतना क्यों घबराया है ॥ २४० ॥

तुलसी हाथ गरीबकी, कबू न खाली जाय ।

मुवे ढोरके चाम से, लूहा भस्म हो जाय ॥ २४१ ॥

४०

बहुत वणिज बहुत बेटियां, दो नारी भरतार ।
उसको क्या है मारना, मार रहा किरतार ॥ २४२ ॥

पोथी पढ पढ जग मुआ, जोगी भया न कोय ।
ढाड़ अखर प्रेमके पढै, सो जोगी होय ॥ २४३ ॥

अन्नन्न देश जाया, अन्नन्नाहार वद्विय शरीरा ।
जिण सासणे पवन्ना, सव्वे ते बन्धवा भणिया ॥ २४४ ॥

आरंभे नत्थि दया, महिला संगेण नास ए चम्भं ।
संकाए समत्तं, पव्वज्जा दव्व गहणेणं ॥ २४५ ॥

बहुआ नर दीसंति, नारी नई बुडुवि गया ।
विरला केई तरंति, तारुणय तारु हूआ ॥ २४६ ॥

महिला कूड चरित्त, बंभ पुण पार न जाणई ।
दिनि डरपई दोरडई, रयणि विसहर फण मोडई ॥ २४७ ॥

जहा लाहो तहा लोहो, लाहा लोहो पवड्डइ ।
दो मास कणय कजं, कोडिए विन निड्डयं ॥ २४८ ॥

४१

कम्मुणा बंभणो होइ, कम्मुणा होइ खत्तिऊ ।

कम्मुणा वइसा होइ, सुदो होइ कम्मुणा ॥ २४९ ॥

जहां पौपं जले जायं, नो वि लिप्पइ वारिणा ।

एवं अलित्त कामेहिं, तं वयं बंभमाहणं ॥ २५० ॥

नवि मुंडिएण समणो, न ओंकारेण बंभणो ।

न मुणि रण वासेण, कुसीचीरेण न तावसो ॥ २५१ ॥

जीव वधंता नरग गई, अवधंता गई साग ।

हुं णाणुं दो वाटडी, जिण भावे तिण लग्ग ॥ २५२ ॥

नवि मारीयई नवि चोरीयई, परदारा गमण निवारीयई ।

थोअं थोअं दायियई, “तो” स्वर्गे जटा जट जायियई ॥ २५३ ॥

४२

त्रिमूर्ति कैसे ?

एकमूर्तिस्त्रयो भागा ब्रह्मविष्णुमहेश्वराः ।

परस्परं विभिन्ना नामेकमूर्तिः कथं भवेत् ? ॥ १ ॥

कार्यं विष्णुः क्रिया ब्रह्मा, कारणं तु महेश्वरः ।

कार्यकारणसंपन्ना, एकमूर्तिः कथं भवेत् ? ॥ २ ॥

प्रजापतिसुतो ब्रह्मा, माता पद्मावती स्मृता ।

अभिजिञ्जन्मनश्चतुर्मेकमूर्तिः कथं भवेत् ? ॥ ३ ॥

वसुदेवसुतो विष्णुर्माता च देवकी स्मृता ॥

रोहिणी जन्म नक्षत्रमेकमूर्तिः कथं भवेत् ? ॥ ४ ॥

पेढालस्य सुतो रुद्रो, माता च सत्यकी स्मृता ।

मूलं च जन्म नक्षत्रमेकमूर्तिः कथं भवेत् ? ॥ ५ ॥

रक्तवर्णो भवेद् ब्रह्मा, श्वेतवर्णो महेश्वरः ।

कृष्णवर्णो भवेद् विष्णुरेकमूर्तिः कथं भवेत् ? ॥ ६ ॥

अक्षसूत्री भवेद् ब्रह्मा, द्वितीयः शूलधारकः ।

तृतीयः शंखचक्रांक, एकमूर्तिः कथं भवेत् ? ॥ ७ ॥

४३

चतुर्मुखो भवेद् ब्रह्मा, त्रिनेत्रोऽयं महेश्वरः ।

चतुर्भुजो भवेद्विष्णुरेकमूर्तिः कथं भवेत् ? ॥ ८ ॥

मथुरायां जातो ब्रह्म, राजगृहे महेश्वरः ।

द्वारावत्यामभाद्विष्णुरेकमूर्तिः कथं भवेत् ? ॥ ९ ॥

हंसयानो भवेद् ब्रह्मा, वृषयानो महेश्वरः ॥

गरुडयानो भवेद्विष्णुरेकमूर्तिः कथं भवेत् ? ॥ १० ॥

पद्महस्तो भवेद् ब्रह्मा, शूलपाणिर्महेश्वरः ॥

चक्रपाणिर्भवेद्विष्णुरेकमूर्तिः कथं भवेत् ? ॥ ११ ॥

कृते जातो भवेद् ब्रह्मा, त्रेतायां च महेश्वरः ।

द्वापरे जनितो विष्णुरेकमूर्तिः कथं भवेत् ? ॥ १२ ॥

ज्ञानं विष्णुस्सदा प्रोक्तं, चारित्र्यं ब्रह्म उच्यते ॥

सम्यक्तं तु शिवं प्रोक्तमर्हन्मूर्तिस्त्रयात्मिका ॥ १३ ॥

मुक्तो न करोति जगेन्न कर्मणा बध्यते वितरागः ।

रागादियुतः सततुर्निबध्यते कर्मणा बध्यम् ॥ १४ ॥

शुद्धिपत्रक

पेज	पंक्ति	अशुद्ध	शुद्ध
१	६	अङ्ग	अङ्गं
१	१०	श्र	श्रु
१	११	ऽप्रमाणम्	प्रमाणम्
२	८	य	प्य
२	१४	च्यिन्तितं	यद्च्यिन्तितं
२	१५	भ्यु	भ्यु
४	३	चिः	चित्तः
११	९	मायाः	क्षमायाः
१३	२	कष्ट	कण्ठ
१८	३	वि	त्रि
२१	१५	ष	प
२२	१३	दू	द

